

Perspectief op een ezel

Verhaal van de Maand april 2004

De Hodja ging met zijn zoon op reis. Hij liep. Zijn zoon zat op de ezel. Een paar voorbijgangers reageerden:

- Dat is de wereld op zijn kop. De jeugd heeft geen respect meer. De arme vader komt nauwelijks vooruit, en zo'n gezonde knaap rijdt daar prinsheerlijk op de ezel!

Hodja's zoon begon te blozen. Hij sprong van de ezel en stond erop, dat zijn vader verder zou rijden.

Even later kwamen ze weer mensen tegen.

- Moet je dat zien!, zeiden deze. Wat een ontaarde vader. Hij zit lekker lui op de ezel en laat zijn kleine kind in bloed en zweet lopen

Na dit verwijt draaide Hodja zich naar zoon en zei:

- Kom, dan zullen we samen op de ezel rijden.

En verder ging het weer, tot zij weer mensen tegenkwamen.

- Kijk dat arme beest! zeiden die. Zijn rug zakt door onder het gewicht van twee mensen. Zijn buik schuurt over de grond. Dierenbeulen zijn het!

Toen ze weer alleen waren, zei Hodja tot zijn zoon:

- Laten we maar afstappen. Als we allebei te voet gaan, kan niemand ons meer verwijten maken.

Toen troffen zij opnieuw een paar mensen. Deze zeiden:

- Zie wat voor dwazen er op de wereld zijn. Ze lopen in de brandende zon en geen van hen denkt eraan op de ezel te gaan zitten.

Hodja draaide zich naar zijn zoon om en zei:

- Je hebt het gezien mijn zoon. Hoe je je ook gedraagt, je zult nooit genade vinden in de ogen van alle mensen. Ieder hoofd maakt zijn eigen lawaai. Helaas is een mond geen zadeltas, die je dicht kunt binden. Leer daarom je eigen mening te volgen.

- vrij naar een verhaal over Nasreddin Hodja
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: A.H. Bijl + internet